

Ἐλεονώρα, καὶ κάνεις ἄλλος δὲν θέλει εἶσθαι. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου, καὶ τὴν ἐφανέρωσα καὶ εἰς τὸν θεῖόν μου. Τώρα ἴσως δὲν μὲ μελεῖ τόσον πολὺ, ὅσον εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτε ἦσο δυστυχῆς καὶ ἠδυνάμην νὰ σὲ γίνω κατὰ τι χρήσιμος....

Πτωχὴ τις ἠκολούθει τὸν Βαλμιέρον πανταχοῦ, καὶ εἰς τοὺς δρόμους, καὶ εἰς τοὺς περιπάτους. Μ' ὅλον ὅτι δ' ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο πάμπτωχος, ὑπῆρχε τι ὅμως εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο γεννημένη δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ὅλα τις δὲ τὰ βλέμματα ἀπετεινόnton εἰς τὸν Βαλμιέρον, καὶ πολλάκις τὴν ἤκουον νὰ ἀναστενάξῃ. Τὰ ὀμμάτιά της ἦσαν πάντοτε πλήρη δακρύων. Ὁ νέος τὴν παρετήρησε, καὶ εἶχε μάλιστα διαγεῖρει καὶ συμπάθειαν πρὸς αὐτόν.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν μόλις ὁ Βαλμιέρος εἶχεν ὑπάγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη εὐθὺς φαίνεται πλησίον του. Δὲν ἔπαυε δὲ νὰ τὸν κυττάξῃ ἀσκαρδαμυκτῆ, καὶ νὰ στενάξῃ βαθίως. Προχωρεῖ δ' ἔτι μάλλον ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν λαλήσῃ ἀκολουθῶς δὲ χαμηλῶς ναι τὴν κεφαλὴν, καὶ κλαίει. Τέλος δὲ ῥηξασα γοερὰν κραυγὴν, ἔπεσε λειπεθυμημένη. Ὁ Βαλμιέρος τρέχει παρευθὺς, καὶ ζητεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἄπαν ὅμως τὸ περιεστῶς πλήθος ἐδείκνυε μεγίστην πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορίαν.—Τί; Κάνεις δὲν ἐρχεται νὰ μὲ βοηθήσῃ, ἐφώνασεν ὁ νέος, νὰ τὴν φέρωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τις; καὶ μόνος ἐγὼ κῦσπλαγγνίσθην τὴν κατάστασιν της; Προσπάθει δὲ μὲ πάντα τρόπον νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.—Τί κάμνεις, κύριε, τὸν λέγει εἰς ἐκ τῶν παρόντων, ἐξεύρεις ποία εἶναι αὐτὴ ἡ γυνή; Ὅλοι τὸ λέγουσιν ὅτι εἶναι σύζυγος κακοῦργου τινὸς ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς τὸν θάνατον.

— Καὶ νὰ ἦτον ἀκόμη ἡ σύζυγος τοῦ πλέον ἐνόχου πάντων, ἐπανελάθειν ὁ Βαλμιέρος μετ' ἀγαπαικτῆσεως, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσητε νὰ ἀποθάνῃ; πρέπει αὐτὴ νὰ παιδεύῃ, δια τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀνδρὸς της; .. βάρβαροι! Νὰ, ἀκόμη καὶ ἄλλη ἀδικία σας, καὶ ἄλλη σκληρότης σας! Πολλὰ καλὰ! Ἀποσυρθεὶτε εἰς, παραίνατε, καὶ ἐγὼ μόνος μου φροντίζω δι' αὐτὴν.

Καὶ εὐθὺς λαθῶν τὴν δυστυχὴ ταύτην εἰς τὸς ἀγκάλας του, τὴν μεταφέρει εἰς τὸν οἶκον τὸν ὁποῖον τοῦ ἐδείξαν. Φθάσας δ' ἐκεῖ ὁ Βαλμιέρος, μανθάνει ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐκατοῖκει εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, εἰς σεσαθρωμένον τι δωμάτιον. Ἀναβαίνει μὲ τὸ φορτίοντου. Ἡ ἐσχάτη ἀπορία προσβάλλει τὰ ὀμμάτια του· ἀλλὰ καὶ μεγίστη καθαρσιότης ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐπανατίπτει εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βαλμιέρου, σφιγγουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της. Λόγοι διακεκομμένοι τέλος πάντων τὴν ἐξέφυγον.

— Κύριε.... εἶναι ἀληθὲς; σὺ εἶσαι! σὺ εἶσαι! Τὶ κολωσύνῃ!

— Ἐπάναθες εἰς τὴν ζωὴν, κυρία! Δὲν τὸ στοχάζομαι διόλου ἀρετὴν νὰ ἦμαι εὐαίσθητος. Γνωρίζω κάλλιστα τί σημαίνει ἡ λέξις δυστυχία, καὶ ἔμαθα ἤδη πόσον πρέπει νὰ συμπάσχω τοὺς ἄλλους! Ἐξεύρω πόσον ἡ πρόληψις εἶναι ἀπάνθρωπος!

— Ἄ! κύριε.... ἂν οἱ δυστυχεῖς σὲ κινῶσιν εἰς οἶκτον, κάνεις ποτὲ, κάνεις δὲν ἔχει περισσότερον εἰς τοῦτο δι-

κίωμα ἀπὸ ἐμέ. Νὰ ἤξευρες πόσον εἶμαι ἀξιολύπητος!

Καὶ ἔρρεον κοουνηθὸν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ ὀμμάτια τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Δὲν σὲ κρύπτω, ἐπρόσθεσε, πόσον ἀναγκαῖον μὲ εἶναι νὰ σὲ κυττάξω, πόσῃν παρηγορίαν εὐρίσκω εἰς σέ... Ναι, εἶναι ἀληθέςτατον ὅτι ὁ σύζυγός μου...

Καὶ οἱ στεναγμοὶ διέκοψαν τὴν φωνὴν της.

— Ἄς ἀπομακρύνωμεν τώρα τὰ βλέμματα μας ἀπὸ τὴν εἰκόνα ταύτην, τὴν διέκοψεν ὁ Βαλμιέρος, ἐμπορεῖ ὁ σύζυγός σου νὰ ἦτιν ἔνοχος· εἶναι ὅμως ἀδικία, εἶναι ἔγκλημα κατὰ τῆς φύσεως, νὰ ἐπιπέσῃ καὶ εἰς σὲ τὸ ὄνειδος τὸ ὁποῖον ἀνήκει μόνον εἰς τὸ ἔνοχον. Ἄλλ' οἶμοι! Καὶ δὲν εἶσαι μόνη σὺ τὸ θῦμα τῆς ἀλόγου προλήψεως! Πόσον καὶ ἐγὼ δὲν πάχω ἐξ αἰτίας αὐτῆς!... Οἱ γονεῖς μου...

— Ἄ! Φυλάξου καλὰ νὰ μὴ καταγορήσης τοὺς γονεῖς σου. Ἴσως ἦσαν ἠναγκασμένοι... πιστευσέ με, κύριε, ὅτι μίαν μῆτηρ πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ ἰσχυροὺς λόγους... Ἄ! Πόσον φρικτὴ εἶναι ἡ θέσις μου.

— Ἀξιοσέβαστος γύναι! Ἐπαναπαύσου εἰς τὸν ζῆλόν μου, εἰς τὰς φροντίδας μου, καὶ θέλω προσπαθήσει νὰ σὲ ἀνακουφίσω ἀπὸ τὰς δυστυχίας σου.

— Ἄ! Θεέ μου! Τι σκληρὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ ἀγωνίζηται τις νὰ κρύπτῃ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του! Δὲν μὲ εἶναι λοιπὸν συγχωρημένοι...!

Ἐν τούτοις δὲ πολλοὶ γείτονας εἰσελθόντες ἐν τῷ δωματίῳ τῆς γυναικὸς ταύτης, τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ἐξκολουθήσῃ πλειότερον. Ὁ Βαλμιέρος τὴν ὑπόσχεται ὅτι θέλει εἰλθεῖ μετ' ὀλίγον. Ἐξέρχεται δ' ἔχων τὴν ψυχὴν ἐπιφορτισμένην ἀφ' ὅσα ἶδε καὶ ἤκουσε. Διακηρύσσεται ὑπερασπιστὴς τοῦ ἀθλήτου τούτου ὄντος, καὶ φανερά ὁμολογεῖ ὅτι θέλουσιν ἐπισύρει τὸν θυμὸν του οἱ ἀνόητοι αἵτινες ἐτίλμων ἀκόμη νὰ τὴν κατηγορήσωσιν ὡς ἔνοχον διὰ τὰ σφάλματα τοῦ ἀνδρὸς της....

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Ἐκ τούτων διασώζονται τινὲς ἐπι ἀκέραιοι, ἐν ᾧ ὅλοι σχεδὸν αἱ ἄλλαι Ἀρχαιότητες τοῦ Κόσμου κατηδαφίσθησαν ἐκ θεοεικίων. Θεωροῦνται δ' ἤδη τρεῖς πλησίον τῆς πόλεως Καύρου, ὅπου ἦτο τὸ πρῶτον ἡ Μέμφις, δώδεκα μίλια μακρὰν τοῦ Νείλου. Παρὰ ταῖς κώμας Σιγάρ καὶ Δασοῦρ σώζονται ἐπι 22. Παρὰ δὲ τῆς κωμοπόλεως Γιτζε 6. Ἐξ ὧν δὲ μία εἶναι ἡ ἀξιολογώτερα καὶ ἡ μεγίστη, ἐπεὶδὴ ἔχει ὕψος 400 ποδῶν ἀγγλικῶν. Το 827 ἀπὸ Χριστοῦ ὁ Καλίφης Μωάμεθ νομίζων ὅτι εἰς αὐτὴν εὐρίσκειτο θησαυρὸς, ἐπρόσταξε νὰ τὴν ἀνοίξωσι, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνεκλύφθησαν ἐσωθεν κοιμητήρια βασιλέων, καὶ εἰσοδος ὑπόγειος φανερὰ καὶ ἀγνωρίστος. Ὄθεν καὶ αἱ λοιπαὶ ἄλλαι νομίζονται νεκροταφεῖα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς Αἰγύ-

πτου. Λέγει δ' ὁ Ηλίσιος ὅτι διὰ τὴν αἰσίν μιᾶς καὶ μόνης Πυραμίδος, ἐσυμφώνησαν οἱ ἐργάται νὰ πληρωθῶσι μόνον διὰ τροφὴν ἐργατικὴν 2,800 τάλαντα. — Τὸ τάλαντον ἰσοτιμᾶται μὲ 5,000 δραχμὰς.

ΚΗΠΟΙ ΚΡΕΜΑΣΤΟΙ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ.

Οὗτοι ἦσαν μεγαλοπρεπεστάτη οἰκοδομὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀνήγειρε πρὸς εὐχίριστην τῆς συζύγου του. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων δὲ προχωμάτων τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἐθεωροῦντο οὗτοι οἱ κατὰ φύτον κήποι μὲ ἄνθη πολυειδῆ καὶ ὠρεῖα, μὲ φοίνικας, μὲ θάμνους, μὲ ὄχετους, καὶ ὕδατα πίπτοντα ὡς ἀπὸ βρύσεων, ἢ ἀλλαγθέν, καὶ ὅλα ταῦτα ὡς νὰ ἦσαν εἰς ἐδάφος γῆς. Ἐκάστη δὲ πλευρὰ τῆς οἰκοδομῆς εἶχε 400 ποδῶν μῆκος.

ΤΕΙΧΗ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ.

Λέγουσιν ὅτι ἐκτίσθησαν διὰ προσταγῆς τῆς βασιλίσσης Σεμιράμιδος. Κατὰ τὰς σωζομένας ἀμφιβόλους εἰδήσεις, εἶχον τοσοῦτον πλάτος, ὥστε τέσσαρα τετράρυμα ἄρματα ἠδύνατο νὰ περάσωσιν ὁμοῦ, χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄρμα. Ἦταν δὲ κεκτισμένα μὲ πλίνθους καὶ ἄσφαλτον, καὶ τοσοῦτους εἶχον πύργους, ὥστε ἠδύνατο νὰ φυλαχθῇ ἔσθθεν πολυάριθμον στράτευμα. Οἱ πύργοι δ' εἶχον σχῆμα τακτικὸν τετράγωνον, καὶ ὅλον τὸ τεῖχος περιεκύκλουτο ἀπὸ τάφρον μεγάλην, ἔθρα περιεῖρδεν ὁ Εὐφράτης ποταμὸς, ἔχων πολλὰς γεφύρας. Ἡ πόλις διηρεῖτο διὰ μέσου ἐνὸς κλάδου τοῦ ποταμοῦ τούτου, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἐκρεμῶντο εἰς τὴν ἀέρι οἱ δικηρυλλοῦμενοι ἐκκρεμῆες κήποι.

ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ.

Ἦτο μεγαλοπρεπὴς τάφος τοῦ Μουσώλου, Βασιλέως τῆς Καρίας, συγγρόνου τοῦ Ξέρξου, Βασιλέως τῆς Περσίας. Ἀρτεμισία ἡ γυνὴ του, ἦτις τὸν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν, ὥστε καὶ εἰς τὰ ποτά της ἐμίγνυε τὴν κόπιν τοῦ λειψάνου του, τοῦ ἠγειρε τὴν πολυτίμητον τοῦτο μνημεῖον εἰς τὴν Ἀλικαρνασσὸν πόλιν. Ὁ τάφος δὲ οὗτος ἦτον ἐν εἰδει Ναοῦ ἐφ' οὗ ἀνέβαινον διὰ δέκα τριῶν βαθμίδων. Τριακόντα καὶ ἕξ στύλοι Κορινθιακῆς τάξεως, καὶ πλῆθος ἀγαλμάτων καὶ ἄλλων ἀριστουργημάτων τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἦσαν περὶ αὐτὸν ἄνωθεν δ' αὐτοῦ ἦτο κτισμένη ὑψηλὴ Πυραμὶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἐθεωρεῖτο τὸ θαυμάσιον τετράρυμον θριαμβευτικὸν ἄρμα. Ὅλον τὸ κτίριον εἶχε 105 ποδῶν ὕψος, καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν του κατεγίνοντο πέντε ἀρχιτέκτονες τῶν διασημοτάτων. Ἡ Ἀρτεμισία ἀπέθανε πρὶν τελειωθῇ ὁλος ὁ τάφος· ἀλλ' οἱ εἰρημένοι τεχνῖται θέλοντες νὰ ἀποθανατισθῶσι διὰ τοιούτου ἔργου μεγάλου, τὸν ἐτελειοποίησαν ἀποθανούσης αὐτῆς. Ἐκτοτε δὲ ὀνομάζονται ὅλα τὰ πολυτελῆ μνημεῖα καὶ οἱ τάφοι μαυσωλεῖα.

ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ.

Ἦτον ἄγαλμα τοῦ Ἡλίου ἢ Ἀπόλλωνος ἐβδομηκοντάπηχον κατεσκευασμένον ἀπὸ χαλκῶν, τὸ ὁποῖον ἀνύψωσαν οἱ κάτοικοι τῆς Νήσου ταύτης κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος αὐτῶν, ἵνα χρησιμεύῃ ἀντὶ Φάρου. Ἐργάτης τοῦ τερατώδους τούτου ἀγάλματος ἐχρημάτισεν ὁ Χάρης ὅστις κατεγίνετο 12 χρόνους εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ. — Ἐσῶθεν ἐστηρίζετο ὁ ἀνδριάς οὗτος μὲ παχείας σιδηρᾶς ἀγκύρας, καὶ ἐφαίνετο ἐστολισμένος τὴν κεφαλὴν μὲ περιχρυσωμένον ἀκτινωτὸν στέφνον, καὶ ὠπλισμένος τὴν χεῖρα μὲ τόξον καὶ βέλος. Ζεῖσιμος τῆς γῆς μέγας ἀνέστρεψε τὸν Κολοσσὸν τοῦτον μετὰ 56 χρόνους τῆς κατασκευῆς του· ἀλλ' ὁ Οὐεσπασιανὸς τὸν ἀνήγειρε πάλιν. Ἀρ' οὗ δὲ οἱ Σορρακηνοὶ ὑπέταξαν τὴν νῆσον τῷ 667 ἀπὸ Χ. Γ. καὶ ἡ θρησκεία των δὲν ἐσυγχῶρει νὰ ἔχουσιν ἀγάλματα, κατεδάφισαν τὸν ἀνδριάντα διὰ προσταγῆς τοῦ Βασιλέως αὐτῶν Μωαβιᾶ τὸν ὁποῖον καὶ ἐπώλησαν εἰς Ἑβραῖον. Ὁ δ' Ἑβραῖος οὗτος κατασυντρίψας τὸν Κολοσσὸν ἐφόρτωσε τὸν χαλκὸν εἰς 900 καμήλους. Το μέγεθος αὐτοῦ ἦτο τόσον, ὥστε μόλις ἠδύνατο ἀνδρὸς βραχίονες νὰ τοῦ ἀγκαλιάσωσι τὸν ἰσάκτιον, καὶ διέβαιναν ὑπὸ τὰ σκέλη του μεγάλη ναῦς ἐλευθέρως μὲ ἀναπεπταμένα ἰστία.

ΖΕΥΣ Ο ΘΑΥΜΠΙΟΣ.

Τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἦτο κολοσσίον, ὑψηλὸν 68 πόδας, καὶ κατεσκευασμένον ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἐκ κοκκάλου ἐλεφαντίνου καὶ χρυσοῦ. Ἐφαίνετο δ' ὁ Ζεὺς καθήμενος ἐπὶ θρόνου φοβερὸς καὶ θαυμάσιος. Ἡ κεφαλὴ του ἦτον ἐστεφανωμένη μὲ δόφνος. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐκράτει μικρὸν εἰδῶλον Νίκης, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς σκῆπτρον, ἔχον εἰς τὸ ἄνω ἀκρόν. Ἐφίρει δὲ καὶ γλαυκῶδα ὀλόχρυσον. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς ὀπισθίους πόδας τοῦ θρόνου ἐχίρειον αἱ Χάριτες καὶ αἱ Ὠραι, ἐπὶ δὲ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἐκάθητο ἡ ἐκτερωθεν δὴ Σφίγγες.

ΝΑΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Ἐχρημάτισεν ὁ μεγαλοπρεπέστατος καὶ διασημώτατος πάντων τῶν Ναῶν τοῦ Κόσμου. Λέγουσι δ' ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἐκτίσε Βασιλίσσα τις τῶν Ἀμαζόνων, καὶ κακοβργός τις Ἑρώστρατος καλούμενος, τὸν ἐκκυσσε καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήθη Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, καὶ οὐχὶ δι' ἄλλην αἰτίαν, παρὰ διὰ νὰ ἀποθανάτιση τὸ ὄνομά του. Οἱ Ἑφέσιοι ὁμως τὸν ἀνήγειραν ἐκ δευτέρου καὶ μὲ περισσοτέραν μεγαλοκρίθειαν κατεξοδεύσαντες ὅλας τὼν τὰς περιουσίας εἰς τὴν ἀνακαινίσιν του. Τὰ θεμέλια, καὶ οἱ ὑπόγειοι θόλοι τούτου τοῦ ναοῦ σώζονται μέχρι τῆς σήμερον ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας· πλὴν περὶ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ θέας δὲν ἔχομεν ἄλλην τινὰ εἰκόνα ἢ περιγραφὴν, εἰμὴ τὴν ἐλλειπεστάτην ἐπὶ τινῶν παλαιῶν νομισμάτων.